

noget Saabant hos mig i Modsatning til Udvalget. Jeg har ikke indladt mig derpaa, men har kun sagt, at hvis Udvalget har Indsigt i dette, har jeg det ogsaa.

Der blev af en æret Landssthingsmand fra Kjøbenhavn (Madvig) gjort en Bemærkning med Hensyn til de Erindringer, jeg gjorde om den Gensartethed, som kom til at udvikle sig i en saadan Ret som Kriminal- og Politiretten, naar man havde en Førstevoterende. Det kommer virkelig ikke til at ligge i den Omstændighed, der blev fremhævet fra hans Side, at det netop var ham, som fik Overvagten; nei, det ligger i andre Omstændigheder, nemlig i, at naar der er En, som fortrinsviis giver sig af med Domsfrivningerne i de Sager, der henvises til ham, er det altid nødvendigt for ham at kende, hvorledes Afgjørelsen tidligere har stillet sig i de forskjellige Sager, og netop fordi alle de Sager, der blive Gjenstand for Aktion, komme til at passere hans Haand, kommer han til at kontrollere den stedsundne Praxis, idet han henlede de Medvoterendes Opmærksomhed paa, at man tidligere i en lignende Sag har antaget det og det. Hans Indflydelse er altsaa ingen Følge af nogen Overvagt, som han har, men kun en Følge af, at han saaledes kan henlede sine Kollegers Opmærksomhed paa, hvad der tidligere er skeet. Den samme ærede Rigsbogsmand fremkom med en Erindring, hvortil jeg ogsaa maa sige et Par Ord, skjøndt det maaskee er mindre nødvendigt. Han hittede nemlig, at naar en større Sag, hvori det havde været nødvendigt at faae tilveiebragt yderligere Oplysninger, atter vendte tilbage, kunde den overgives til den Assessor, som først havde haft med den at gjøre, men herved maa ikke oversees, at det kan skee paa en Tid, hvor der er meddeelt den paagældende Assessor et Departement, hvorved han vil være i høj Grad beskæftiget, saa at han ikke kan komme til at give sig af med den Sag, hvori han skal skrive Dommen. Det vil tidt blive Tilfældet, og man kan ikke, som den ærede Landssthingsmand gjorde, sammenligne Kriminal- og Politiretten med den viborgske Overret. Det, som gjør, at der ved den førstnævnte Ret kan opstaa de af mig paapegede Ulemper, ligger deri, at der her er faa mange forskjellige Undersøgelsesretter, som ofte

kunne være stærkt beskæftigede, og hvor det som Følge deraf tidt kan hænde sig, at en Sag maa undersøges af en anden Dommer end den, som senere skal affige Dom i den, et Hensyn, der ikke kommer til Anvendelse ved andre Domstole, navnlig ikke ved den viborgske Overret.

Den ærede Ordfører har holdt meget fast ved Forandringen i de Bestemmelser, Udcastet har foreslaaet med Hensyn til den Grændse, indenfor hvilken Enkeltdommeren skulde kunne bevæge sig. Jeg har med megen Interesse hørt hans Indvendinger, men de have ikke været istand til at rokke min Formening om, at det vilde i sig selv være meget heldigere og mere tilfredsstillende, om man lod det blive ved de Forskrifter, som Lovudkastet gaaer ud paa at give. De meget omtalte Tyveri- og Bedragerisager ere ikke efter deres Natur offentlige Politifager; der er fra en æret Landssthingsmand (Rosensørn-Teilmann) fremkommet nogle Ytringer, som vel kunne give Anledning til denne Bemærkning. Det er heller ikke for Kjøbenhavns Vedkommende fastsat, at de ere offentlige Politifager, det er kun, allerede i 1793, bestemt, at Kjøbenhavns daværende Politiret kunde paakjende Tyveri, første Gang begaaet, simpelt Tyveri og Bedrageri, og Forordningen af 11te April 1840 § 83 bestemmer denne Kompetence nærmere, dog ikke saaledes, at disse Sager skulle behandles som Politifager, men kun, at de skulle paakjendes af Kjøbenhavns Politiret, og det er det, som er gaaet over i Forordningen af 1845, hvor der paa ingen Maade bestemmes, at saadanne Sager skulle behandles som Politifager, men alene, at de skulle paakjendes af Kriminal- og Politiretten, hvilket jo er noget ganske Andet. I det altsaa disse Sager henlægges under et af de fire kriminelle Kamre, saaledes som Lovudkastet har bestemt det, er dette i fuldkommen god Samklang med Lovgivningens Bestemmelser og tilføjet ogsaa med disse Sagers Natur. Imod at indbrage dem under Politifabelingerne staaer, for at jeg skal gjentage det, som en efter min Mening uoverstigelig Hindring, at derved en saadan Masse af Sager vil henføres til disse og blive tagen bort fra de kriminelle Afdelinger, at Arbeidet ofte vil blive uoverkommeligt